

Sofie

Het eerste wat ik zag toen ik mijn ogen opendeed, was een paar benen. Snel deed ik mijn ogen weer dicht. Er stond iemand naast mijn bed, op zo'n halve meter afstand. Wat was dit?

O ja. Ik lag in het ziekenhuis. De ergste benauwdheid was verdwenen, en zo te zien was ik naar een zaaltje gebracht. Met anderen. Voorzichtig gluurde ik tussen mijn wimpers door. De benen, die in een zwarte trainingsbroek zaten, stonden er nog.

Ik keek omhoog en zag de zijkant van een jongensgezicht. Ziekenhuispersoneel was dus uitgesloten. Help, wie was dat en wat deed hij daar?

De jongen stond naast mijn bed te kijken naar iets wat op mijn kastje lag. Ik kon niet zien wat het was, daarvoor was het kastje net te hoog. Zo te zien merkte hij niks van mijn geopende ogen want hij draaide zich een beetje naar me toe terwijl hij heel geconcentreerd ergens naar tuurde. Het leek wel of hij las, zijn ogen bewogen van links naar rechts. Lagen mijn dierenkaartjes daar?

Ik verstijfde. Nee, die had ik zeker weten in mijn tas gelaten. Wat kon het dan zijn? Ineens wist ik het, het moest het boek zijn, dat boek van mama. Gelukkig. Minder erg dan de kaartjes. Stiekem bekeek ik hem verder.

De jongen had kort donker haar dat lichtjes golfde, en een lange neus die aan het einde een beetje omhoogging. Meteen moest ik denken aan hoe je daar, als je heel klein bent, vanaf zou kunnen glijden. Ik fantaseer al sinds ik me kan herinneren over hoe het is om heel klein te zijn. Net als in mijn favoriete animefilm.

Toen stak hij zijn hand uit naar mijn spullen. ‘Wat ben jij aan het doen?’ vroeg ik.

Hij keek me met grote ogen aan. ‘Je bent wakker!’

‘Ja, en jij zit aan mijn spullen.’ Met mijn rechterhand duwde ik mezelf overeind en met de andere probeerde ik mijn haar te temmen.

‘Nee hoor, hoe kom je daar nou bij? Ik kom nooit aan andermans spullen, never! Ik zocht alleen iets.’ Hij stak zijn handen in de zakken van zijn trainingsjack, donkergroen met gele strepen. Met een grijns op zijn gezicht liep hij achterwaarts schuifelend op zijn slippers terug naar zijn eigen bed, dat recht tegenover het mijne stond.

‘Wat zocht je dan?’ Niet dat er zoveel boeiends op mijn kastje kon liggen. Alleen mijn telefoon, oortjes en het boek over het heelal dus, dat ik van mijn moeder gekregen had. Ik verdacht haar ervan dat ze een voorraadje had liggen voor als ik het ziekenhuis in moest, vanwege mijn astma. Alsof ik hier lekker kon lezen. Vier bedden stonden er in totaal, zag ik toen ik vlug de kamer scande. Waarvan twee onbezet. Achter me hing mijn vertrouwde superpuf, voor als ik ademnood had. Ik keek naar de jongen. Het leek wel of hij helemaal niet

had geluisterd. Hij was heel druk bezig met zichzelf te installeren in zijn kussens.

‘Nou?’ vroeg ik, met alle lef die ik in me had.

Hij sloeg zijn dekens over zijn benen. ‘O, ik zocht een oplader, doet er niet toe,’ zei hij, wapperend met zijn hand. ‘Weet je wel hoe laat het is? Het is halfelf.’ Hij keek erbij alsof dat een hele prestatie was. ‘Het was echt next level, dat slapen van jou. Je sliep overal doorheen, zelfs door de eerste controles en het ontbijt. Volgens de verpleegster moest je heel goed uitrusten. En je snurkte ook nog af en toe, het leek wel alsof je in coma lag. Heb je gisteren een zware dag gehad of zo? O nee, dat gaat me niks aan. Ik laat je met rust. Sorry, sorry, sorry! Trek je vooral niks van mij aan.’ Het gezicht dat hij erbij trok was zo grappig dat ik bijna in de lach schoot. Maar ondertussen had hij wel aan mijn spullen gezeten, me horen snurken en misschien wel naar me gekeken terwijl ik sliep. Ik voelde mijn wangen warm worden. Wat erg.

Ik griste mijn boek van het kastje en klapte het open voor mijn gezicht. Was het toch nog ergens goed voor, dat cadeau. Lekker groot ook, ik paste er helemaal achter. Voorzichtig bewoog ik het een klein stukje naar beneden, zodat ik net over de rand kon gluren.

Hij had zijn telefoon gepakt en begon er nu in snel tempo op te tikken. Het leek wel of hij ondertussen een speciale wenkbrauwtraining deed, zo gingen zijn wenkbrauwen op en neer. Ineens legde hij zijn telefoon weg, kwam overeind en keek me met flonkerende ogen aan. Het ging zo snel dat

ik geen tijd meer had om me achter mijn boek te verstoppen.

Hij schraapte zijn keel. ‘Sorry voor net. Herkansing, oké? Ik kan best normaal doen. Ik heet Malik en ik ben twaalf jaar. Ik woon hier in de stad en ik zit in groep acht. Ik heb last van kotseritis, daarom lig ik hier, ze zijn aan het uitzoeken hoe dat komt. Het is een groot mysterie, niemand kent het. Als jij weet wat het is, vertel het me alsjeblieft, dan kan ik weer verder leven. En jij, hoe zit het met jou?’

Mijn oren begonnen te suizen, alsof een orkaan al die woorden er achter elkaar aan doorheen had geblazen. Wat zei die jongen iedere keer veel achter elkaar. En wat was kotsewattis?

‘Ik ben Sofie. En het gaat je inderdaad niks aan waarom ik hier lig,’ zei ik, zo stoer mogelijk. ‘Maar als je het zo nodig moet weten, ik heb astma.’ Na het zeggen van dat woord moest ik diep ademhalen, de benauwdheid kwam meteen terug. ‘Sinds wanneer ben jij hier eigenlijk?’ Hadden we hier de hele nacht samen gelegen? Ik werd helemaal duizelig van dat idee. Vaag kon ik me herinneren dat ik ontzettend moe was gisteravond, na de longaanval.

‘Sinds gistermiddag, jij sliep al toen je binnengereden werd. Toen was het hier stil. Erg saai stil.’

‘O,’ zei ik. Niet te veel over nadenken. Eigenlijk was ik nog te moe om te praten, merkte ik. Mijn hersens werkten zoals gewoonlijk veel trager dan normaal, na zo’n nacht.

Bij hem was niks aan de hand. Hij kletste gewoon door.

‘Eigenlijk wist ik je naam al. Je moeder was hier net nog.

Om negen uur stond ze in de kamer! Beetje vroeg wel. Gelukkig was ik al een tijdje wakker. Maar jij dus niet, hè? Ze had geloof ik gehoopt dat je wat eerder wakker zou worden. Ze heeft hier meer dan een uur gezeten en toen heeft ze me verteld over jullie ecodorp. Daar had ik nog nooit van gehoord, het klonk nogal weird. Ze zei dat ze wat boodschappen ging doen in de stad en dan terug naar jullie dorp zou gaan. Er reed nog iemand mee, ze had het over een leenauto. Wat een teringeind weg van de stad is dat dorp, zeg! Zul jij wel blij mee zijn zeker?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Dat bedoel ik sarcastisch, je weet wel, andersom. Niet zo blij dus zeker?’

Voor de tweede keer haalde ik mijn schouders op. Het drong nu pas tot me door. Mama had hier uitgebreid zitten kletsen met hem. Meer dan een uur! Mama! Die altijd veel te veel zegt! Dat kon er ook nog wel bij. Waarom was ze zo vroeg gekomen? Ze had me toch gewoon wakker kunnen maken? Zou je zien; wou ze vanavond nog een keer komen omdat ze het anders zielig voor me vond. Niet nodig. Ik moest haar zo snel mogelijk bellen. Zoveel was er niet aan de hand deze keer. Ik had al zo vaak in het ziekenhuis gelegen. Ze hoefde echt niet de hele tijd naast mijn bed te zitten.

‘Maakt je dat niks uit?’ Zijn ogen stonden groot.

Ik dacht snel na. Wat maakte mij niks uit, waar had hij het over? Nog steeds over ons ecodorp?

‘Waar moet je dan heen als je een beetje wilt chillen? Je

gaat toch niet ergens tussen de koeien zitten?’ Hij lachte. ‘Sorry, dat bedoelde ik niet zo, alsof ik denk dat je alleen maar tussen de koeien woont. Laat maar, ik zit weer eens dom te kletsen, gebeurt vaker. Negeer mij vooral, ik ben er niet meer.’ Hij pakte zijn telefoon opnieuw en begon te scrollen.

Ik staarde naar hem. Hij was op een vreemde manier aardig. Ook al was hij meganieuwsgierig. En hij had een mooie glijbaanneus. Waar ik in mijn fantasie nu vanaf gleed. Ik kwam op zijn bed terecht, heel lekker zacht was het. Alsof je op een trampoline bedekt met watten viel. En ik houd van watten. Vooral van die heel zachte, ik kon het bijna voelen aan mijn armen. Oké, wakker worden.

‘Ik ga vooral om met de kinderen van het ecodorp,’ zei ik. Zo hé, dat kwam er lekker uit. De kinderen van het ecodorp.

Malik liet zijn telefoon meteen zakken. ‘O ja? Hoeveel zijn dat er dan? Er is toch wel ergens een school daar?’

‘Jawel, vijf kilometer verderop. Maar daar ga ik niet heen, ik krijg thuisonderwijs. En we zijn met zestien.’

‘Wát krijg je?’

‘Gewoon, dat je ouders je lesgeven. Ken je dat niet?’ Ik hijgde een beetje en graaide naar de superpuf achter me.

‘Nee, en dat lijkt me ook helemaal niks. Als mijn pa mij les moet geven, leer ik waarschijnlijk maar één ding: hoe je een fiets moet maken. Hij heeft namelijk zijn eigen fietsenwinkel.’

Ik lachte. ‘Best handig,’ zei ik voordat ik de puffer aan mijn mond zette en inademde. ‘Als je van fietsen houdt.’

‘Handig, maar een beetje veel van hetzelfde.’

Ik hing het apparaatje achter me. Toen ik me naar hem terugdraaide, keek hij me fronsend aan.

‘Maar... hoe zit dat dan? Die zestien kinderen, dat zijn er niet zoveel. Daar zitten vast ook kleuters bij, of niet? Baby’s zelfs?’

‘Ja, ook. En twee zijn net zo oud als ik.’

‘Twee...’ zei hij waarna zijn mond open bleef staan. Hij was even stil. ‘En dat zijn dan je vrienden?’ vroeg hij toen. ‘Moet je het daarmee doen? Ik bedoel, hoe dan, die kinderen heb je toch niet zelf uitgezocht?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Jij hebt de kinderen uit je klas toch ook niet zelf uitgezocht? Met wie je in de klas komt hangt alleen maar af van wie er toevallig in jouw buurt rond dezelfde tijd geboren is, of niet?’

Wauw, ik had eindelijk eens een gesprek met iemand die ongeveer net zo oud was als ik! Mijn hoofd deed het meteen beter.

Malik

Ze had gelijk. Ik bekeek haar gezicht terwijl ik nadacht over wat ik terug kon zeggen. Ze had een klein rond gezicht, waar krullerig, of eigenlijk meer knoperig, donkerbruin halflang haar omheen zat. De poging die ze net deed om het met haar vingers door te kammen, had niet geholpen. Haar ogen waren een vreemd soort heldergroen, met lange wimpers. Net als die wimpers van de hertjes van de kinderboerderij waar ik vroeger kwam. Wat een apart meisje. Totaal anders dan de meiden van school. Ze was duidelijk niet dom. En nogal eigenwijs zo te horen. Het boek op haar kastje zag er moeilijk uit. Iets met sterren en het heelal.

‘Dat is misschien zo,’ zei ik. ‘Maar mijn vrienden zitten niet allemaal in mijn klas. Die ken ik gewoon uit de buurt.’

‘Wat is het verschil?’ Ze keek me uitdagend aan. ‘Zelfde tijd geboren, zelfde buurtje.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ja, als je het zo bekijkt.’ Ik dacht aan mijn vrienden, hoe gewoon het was dat ik die had. Ik was met ze opgegroeid, ik zou voor ze door het vuur gaan. Dat ging ik echt niet voor een stel anderen doen.

Maar deze meid was nog steeds niet klaar, ze was er zelfs rechterop voor gaan zitten om me omver te lullen.

‘Dat is toch interessant?’ zei ze. ‘Als je ergens anders was geboren, bijvoorbeeld aan de andere kant van de stad, dan

had je deze vrienden die je nu hebt, nooit gehad. Je kende ze niet eens.'

'Zal wel,' zei ik. Ik moest er niet aan denken dat ik andere vrienden had. Al wist ik zeker dat niemand van hen met de bus zou langskomen hier. Hadden ze stuk voor stuk geen geld voor over. Maar dat was niet erg, ik was zo terug. Lang konden ze me niet missen thuis. Ik vrat dan nu wel niet al het eten op, maar ik kon ook nergens bij helpen.

'En dan had je dus ook een ander leven, deed je andere dingen en had je misschien wel een heel andere toekomst.' Ze glimlachte erbij, alsof het iets leuks was. Ik werd er juist verdrietig van. Mijn toekomst zou nooit ineens gaan veranderen.

Plotseling zwaaide de deur open. Hoera. Gered van dit gesprek. Het was haar nog gelukt ook, ze had me omvergeluld.

'Bijna lunchtijd!' zong een stevige vrouw in een knalgele bloemetjesjurk die ik nog niet eerder had gezien. 'Wat willen jullie hebben? Volgens mijn gegevens hebben jullie geen speciale diëten, dus je kunt kiezen: brood met beleg van de lijst of Griekse yoghurt van de yoghurtbar met een of meerdere toppings. O, wacht eens,' ze keek op haar papieren en toen naar mij. 'Jij moet vandaag iets rustiger aan doen na je onderzoek van gisteren. Je hebt al wel goed gedronken, toch?'

Ik knikte. De koorts die ik gisteren na het onderzoek had gekregen was de reden dat ik hier nu nog lag.

'En vanochtend alweer een beetje ontbeten?'

'Ja, dat ook.'

Ze keek me bedenkelijk aan. ‘Dan mag je nu voorzichtig wat meer vezels gaan eten, dan komt de boel in je darmen een beetje op gang.’ Ging ze me nou alles opnieuw uitleggen, met Sofie erbij? Nogal awkward dit.

‘Ja, dat weet ik. Ik heb bij de controles vanochtend een uitgebreide uitleg gehad. Zoveel mogelijk bijhouden wat eruit gaat, zoveel mogelijk drinken, komt goed.’

Sofie keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Wat zou ze nu denken? ‘Ik raad je die yoghurt aan,’ zei ik snel. ‘Die heb ik ook gehad, superlekker, heel romig.’

Sofie keek van mij naar de vrouw, die naar haar knikte.

‘En die smoothie was ook subliem, zeg dat tegen de mensen in de keuken, misschien hebben jullie daar wat van over en mag ze die hebben?’ Ik had wat goed te maken, vond ik, na mijn geklooi bij haar spullen. En ik had in tijden niet zo lekker ontbeten als vanochtend. Het leek wel een hotel hier.

De vrouw grinnikte. ‘Je weet het mooi te zeggen. Er is nog genoeg.’

Er verscheen een lachje op het gezicht van Sofie. ‘Doe mij maar die yoghurt, met wat fruit.’

‘En de smoothie?’ vroeg de vrouw.

‘Ja, waarom niet?’

‘Doe mij ook maar,’ zei ik. Als ik die tenminste binnen kon houden.

Bas

‘Het is eindelijk zover, Bas, na de lunch mag je naar een zaaltje op onze jongerenafdeling. Dan lig je lekker tussen je leeftijdgenoten.’ Rianne, de verpleegkundige die er voor me was sinds dag een, glimlachte naar me. ‘Fijn, hè? Hoe is het vandaag met de pijn?’

Ze was net een ziekenhuisengel, ze was superlief voor me. Maar ze kende me nog niet zo goed. Lekker tussen mijn leeftijdgenoten. Echt niet. Liever bleef ik hier. Ik moest wel een heel ernstig geval zijn, dat ik zo lang alleen had mogen liggen.

Ik haalde mijn schouders op en voelde direct een pijn-scheut door mijn zij gaan. ‘Prima, totaal geen pijn,’ zei ik. ‘Kan ik niet naar huis? Daar kan ik nog veel rustiger aan doen.’ Als ik met meerdere kinderen op een zaal lag, kon ik het helemaal vergeten met me concentreren.

‘Lieve schat, daar ga ik niet over. Ik snap dat je naar huis wilt; zo’n feestje is het niet om hier te liggen. Maar je moet genoeg hersteld zijn. We willen niet dat je toch nog geopereerd moet worden. Een milt die een klap heeft gehad blijft kwetsbaar.’

‘Weet ik.’

‘En probeer een beetje te ontspannen, echt.’ Rianne keek bezorgd. ‘Zo’n lichte hersenschudding lijkt misschien niks,

maar je kunt behoorlijk last krijgen als je te veel inspant.’

Ik zuchtte. Wat een klote timing! Alleen een complete idioot als ik viel zo dom met zijn BMX. Ik kon het wel vergeten. Zonder de Cito-training van Eus, de oppas van mijn broertje en specialist rekenen, ging ik het niet halen. Eus was bijna meester, hij liep al stage en kon veel rustiger uitleggen dan mijn eigen meester. Kon hij maar hier komen. Nog zes dagen tot de toets. Het ging hem gewoon niet worden. Ik zou het niet gaan halen. Pap teleurgesteld, mam teleurgesteld, de hele wereld teleurgesteld. Voorlopig advies tl/havo werd zo nooit meer havo/vwo.

‘Wil je nog douchen voordat ik je naar je nieuwe kamer breng?’ Rianne was mijn kleren uit de kast aan het verzamelen. Anderen hadden daar ouders voor. Maar de mijne waren aan het werk, zoals altijd.

Toen het warme water even later over mijn lichaam stroomde, werd ik wat relaxter. Alsof mijn stress wegspoelde met het douchewater. Gelukkig mocht ik weer zelf douchen. Ik zat op zo’n invalidenkrukje en keek naar de patronen die de waterstroompjes op de grond maakten. Kunstig zag het eruit, zoiets zou ik moeten proberen te tekenen straks.

De hele dag had ik gisteren van alles zitten natekenen, om de tijd mee door te komen. Dat mocht van Rianne. Ze had me zelfs een stel aardig werkende kleurpotloden gebracht. Huiswerk maken mocht niet, dat was te veel inspanning hadden ze gezegd. Ook geen games natuurlijk. Dus dan maar tekenen.

Er werd op de deur geklopt. ‘Gaaf alles goed daarbinnen? Niet te lang meer.’

‘Ja, is goed,’ zei ik. Eigenlijk wilde ik niet stoppen.

Ik dacht aan het rekenboek dat ik van mam had gekregen, de dag na het ongeluk. Had ze bij school opgehaald. ‘Als het niet gaat, moet je het wegleggen,’ had ze gezegd.

We zaten nu op de helft van groep acht. Het schooladvies was geweest en volgende week was de doorstroomtoets. Die móést goed gaan! Daarom had ik vannacht stiekem geprobeerd rekensommen te oefenen. Maar bij de eerste sommen over omtrek en oppervlakte werd ik meteen helemaal opgefokt. Ik snapte er geen bal van. Het leek wel of ik kortsluiting in mijn hoofd had als ik het zelf moest doen.

‘Ben je bijna klaar?’ klonk het aan de andere kant van de badkamerdeur.

‘Ja, ik zet hem zo uit,’ riep ik terug.

‘Lukt het om jezelf af te drogen?’

‘Ja, zeker weten,’ zei ik snel. Gelukkig kwam ze niet zomaar binnen. Ik had al genoeg van dat soort treurige momenten gehad.

Even later bracht Rianne me naar de afdeling voor kinderen en jongeren. Het werd drukker in de gangen, toen we dichterbij kwamen. Een kind gilte. Of was dat lachen? Ik rilde.

Het bleef stom om in een bed rondgereden te worden, ik kon er niet aan wennen. Ik gebruikte mijn haar als bedgordijn, zoals ze die blauwe doeken rond je bed noemen.

Speciaal voor je privacy. Zou ik die straks niet gewoon de hele tijd dicht kunnen houden?

Rianne drukte op de knop om de deur van het jongerenzaaltje te laten opengaan en gaf me een kneepje in mijn schouder toen we naar binnen gingen. Mijn nek en schouders stonden stijf van de spanning.

‘Hoi jongens, dit is Bas,’ begon Rianne op haar altijd vrolijke toon. We stonden stil, nog half in de deuropening. Alle aandacht was op mij gericht. ‘Hij komt bij jullie op de kamer. Dus jullie zijn vanaf nu met zijn drietjes, gezellig!’

Vanuit de eerste twee bedden die tegenover elkaar stonden, klonk een zo te horen totaal ongeïnteresseerde ‘hoi’ terug. In een flits zag ik een meisje aan de rechterkant en een jongen aan de linkerkant, met naast zich iemand in een stoel. Ik knikte een beetje lullig naar ze, waar ik meteen spijt van had, ik leek Sinterklaas wel. Tussen de twee bedden door werd ik naar de plek bij het raam gereden, en vervolgens ingeparkeerd naast het bed waarin het meisje lag. Als je door het raam naar buiten keek, zag je de top van een kale boom. Er zat een kraai op een van de takken. Hij hield zijn kopje schuin en keek naar me, alsof hij me al verwacht had. Dat was tenminste iets, een plekje bij het raam. En een eigen kraai. Kraaien zijn slim.

Schuin tegenover me, naast de jongen, zat een wat ouder meisje. Half omgedraaid in haar stoel zat ze naar me te kijken, mijn binnenkomst was blijkbaar het meest interessante wat er op dit moment gebeurde hier. Niemand zei iets, er

hing een gespannen sfeertje, alsof er elk moment een wereldwonder kon gebeuren.

Rianne was bezig met mijn bed en leek niks door te hebben van deze rare sfeer. Ik voelde dat iedereen naar me keek. Opnieuw gebruikte ik mijn haar om me achter te verstoppert.

‘Zo goed?’ vroeg Rianne zacht.

‘Prima,’ zei ik. Hopelijk zou ze daardoor snel vertrekken. Dan kon iedereen zich weer met zichzelf gaan bezighouden.

‘Bas heeft een lichte hersenschudding, jongens. Dus een beetje kalm aan met hem.’

Ik kromp ineem.

‘Ik haal nog even je tekenspullen,’ zei Rianne. ‘Hij kan waanzinnig goed tekenen, echt niet normaal,’ zei ze tegen de anderen. Zo lief van haar. Maar ik werd er alleen maar extra nerveus van.

Rianne glimlachte naar me. ‘Zo terug.’

Toen ik haar nakeek, kruiste mijn blik die van het meisje op de stoel. Ze keek me aan met fonkelende ogen. Ze waren donkerbruin, net als haar golvende haar dat sierlijk over haar schouders viel. Marokkaans of Turks misschien? Zij en de jongen in het bed kwamen niet van hier in elk geval. Of nou ja, zij waarschijnlijk wel, maar hun ouders niet. Of nou ja, hun ouders misschien ook wel, maar hun grootouders niet. Wist ik veel.